

РЕШЕНИЕ

№ 4680

гр. София, 08.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ирина Кюртева

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **4244** по описа за **2022** година докладвано от съдия Красимира Проданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, чрез изпълнителния ѝ директор, срещу Решение № 20219409 от 06.12.2021 г., постановено по НАХД № 1073/2021 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 134 състав, с което е отменено издаденото от и.д. изпълнителен директор на ИА „МН“ наказателно постановление № НП-13-128/02.10.2020 г., с което на д-р Я. Д. П. е наложено административно наказание „глоба“ на основание чл. 116, ал. 1 от Закона за лечебните заведения /ЗЛЗ/ за нарушение на „изискванията от Глава II, Раздел I, т. 1, т.1.10 от Наредба № 3/06.10.2017 г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“, вр. чл. 6, ал. 1 от ЗЛЗ“.

В касационната жалба се поддържа, че въззивното решение е постановено при неправилно приложение на материалния закон. Не се споделят доводите на СРС за допуснати нарушения на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Иска се отмяна на въззивното решение и потвърждаване на процесното наказателно постановление. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът не е представляван.

Ответникът по касационната жалба – Я. Д. П., представляван от адв. С., оспорва

жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира разноски за адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол. Разгледана по същество е неоснователна.

От фактическа страна съставът на въззивния съд е установил, че на 20.02.2020 г. Р. Н. И., на 14-годишна възраст, получила изкривяване на лицето и проблеми при движение на десния долен крайник и видно от Ф. за спешна медицинска помощ № 21174/20.02.2020 г. на същата дата И. била транспортирана до УМБАЛСМ [фирма] - Детска шокова зала с поставена работна диагноза „невритис нервус фациалис. Обс. Мозъчен инсулт. Мозъчен Ти. Хематурия (неясен произход)“. Не били налице данни на 20.02.2020 г. Р. И. да е била регистрирана като постъпила в Спешното отделение на УМБАЛСМ [фирма]. В 22:45 часа на същата дата д-р Я. П. – лекар, детска хирургия в Отделение по детска гръдна хирургия, бил извикан пред шокова зала от дежурен лекар в детски спешен хирургичен кабинет. Там д-р П. посрещнал пациентката И., установил, че същата е в съзнание, контактна, адекватна, със стабилна хемодинамика, нормотензивна, със сърдечен пулс 60-70 удара в минута, дихателна честота 10-12 в минута, спонтанна кислородна сатурация 99-100%, без реанимационни проблеми, от соматичния статус с лека набелязана периферна пареза на n.facialis, с неясна давност. Д-р П. установил, че пациентката И. е с неврологична симптоматика, без необходимост от реанимация и апаратна вентилация и съгласно Заповед № РД-01-393/27.12.2019 г. на министъра на здравеопазването следва да бъде насочена за консултация от друго педиатрично звено, посочено в заповедта. Във Ф. за спешна медицинска помощ № 21174/20.02.2020 г. д-р П. написал „Данни за неврологична симптоматика. Периферна парализа на n.facialis. Насочва се към НКБ. д-р П.“ и се подписал. Непосредствено след това Р. И. била транспортирана до [фирма], където обаче нямало свободни места и И. не била прегледана, а била транспортирана обратно в УМБАЛСМ [фирма].

Въз основа на Заповед № РД-13-128/24.02.2020 г. и Заповед № РД-13- 255/15.04.2020 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ в периода от 24.02.2020 г. до 21.05.2020 г. била извършена проверка в УМБАЛСМ [фирма] във връзка с писмо от Министерство на здравеопазването с вх. № 04-01-72/21.02.2020 г. относно дете в спешно състояние, за което след получен сигнал в Ц. - С. е налице отказ от хоспитализация в УМБАЛСМ [фирма] на 20.02.2020 г. срещу 21.02.2020 г.

В резултат на извършената проверка било установено, че липсва издаден от д-р П. медицински документ - лист за преглед на пациент в КДБ/СО и/или друг документ, в който да е обективирал всички данни, свързани с предоставената от него на 20.02.2020 г. около 22:45 часа в шокова зала на УМБАЛСМ [фирма] спешна медицинска помощ на Р. И.. Проверяващият екип приел, че е налице цялостна липса на клинично документирани на конкретния спешен случай.

Въз основа на установеното при извършване на проверката, на 17.08.2020 г. срещу д-р Я. П. е бил съставен АУАН № А-13-128/17.08.2020 г. за това, че на 20.02.2020 г. в УМБАЛСМ [фирма] - [населено място] същият, в качеството му на дежурен лекар, шеф-екип нощна смяна на 20.02.2020 г. срещу 21.02.2020 г., като не направил цялостно клинично документирание на конкретния спешен случай в специфичен за дейността документооборот, нарушил изискванията от Глава II, Раздел I „Основни елементи на диагностично-лечебния процес“ т. 1. „Практикуването на медицинската специалност "Спешна медицина" включва следните основни елементи:; 1.10. „Клинично документирание на спешния случай“ от Наредба №3/06.10.2017 г. на МЗ, вр. чл. 6, ал. 1 от ЗЛЗ. Актосъставителят приел, че датата на установяване на нарушението е 21.05.2020 г. - последната дата на извършване на проверката. АУАН бил съставен в присъствието на един свидетел на установяване на нарушението и на нарушителя и бил предявен за запознаване на д-р П., който го подписал без възражения. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН не постъпили и писмени възражения.

Въз основа на така съставения АУАН е издадено и процесното наказателно постановление № НП-13-128 от 02.10.2020 г., в чиято обстоятелствена част преповтаря фактическите обстоятелства, описани в АУАН, и на основание чл. 116, ал. 1 от ЗЛЗ на Я. Д. П. е наложено административно наказание „глоба“ в размер от 1000 /хиляда/ лева за извършено нарушение на изискванията от Глава II, Раздел I, т. 1, подт. 1.10 от Наредба № 3/06.10.2017 г. на МЗ, вр. чл. 6, ал. 1 от ЗЛЗ.

За да отмени процесното наказателно постановление съставът на въззивния съд е приел, че АУАН е съставен от материално некомпетентен орган, тъй като актосъставителят не е оправомощен за това съгласно изискванията на чл. 117 от ЗЛЗ и чл. 16, вр. чл. 4, ал. 1 от Наредба № 1/26.03.2019 г. На следващо място съдът е приел, че при издаването на АУАН и НП е допуснато нарушение на чл. 42, т. 4 и т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 от ЗАНН. , като и в двата акта бланкетно е била посочена нарушената разпоредба, а описанието на нарушението е вътрешнопротиворечиво и неясно.

Според разпоредбата на чл. 218 от АПК касационният съд е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението, но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

Въззивният съд правилно е установил фактическата обстановка в случая, като по отношение на фактите по делото страните не спорят. Спорът е правен, и касае това, дали при издаване на АУАН и НП са спазени изискванията на чл. 42, т. 4 и т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 ЗАНН, както и дали АУАН е съставен от компетентен орган.

Касационната инстанция намира въззивното решение за правилно, като при постановяването му не са допуснати нарушения на процесуалните правила, а материалният закон е приложен правилно, съобразно установените и приети за безспорни факти по делото.

В хода на въззивното производство не е представена заповед на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, с която лицето, съставило процесния акт, да е оправомощено за това. АУАН е съставен от главен инспектор при ИА „МН“, като в НП е посочено, че същият е упълномощен със Заповед № РД-413-128/24.02.2020 г. и Заповед № РД-13-255/15.04.2020 г. на изпълнителния директор на ИА „МН“. Посочените заповеди са издадени на основание чл. 10, ал. 1 от Наредба № 1/26.03.2019 г. за условията и реда за извършване на проверки от ИА

„МН”, като с тях са определени единствено съставът на комисията за извършване на проверката, наименованието на проверявания обект и предметът и периодът на извършването на проверката, без да са оправомощени определени длъжностни лица да съставят АУАН. По тези съображения касационният състав намира за правилен извода на СРС, че актът не е съставен от лице, което да е оправомощено за това.

На следващо място, правилно и в съответствие с материалния закон, съдът е направил извод, че АУАН и НП не отговарят на изискванията на чл. 42, т. 4 и т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 от ЗАНН. На д-р П. е наложена глоба за нарушение на „изискванията от Глава II, Раздел I, т. 1, т.1.10 от Наредба № 3/06.10.2017 г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“, вр. чл. 6, ал. 1 от ЗЛЗ“. Така посочена правната квалификация не позволява да бъде разбрано за какво поведение се налага глобата, кои точно правила са нарушени и в какво точно се изразява нарушаването им. Бланкетното посочване на изискванията на Глава II, Раздел I от Наредбата не покрива изискванията на закона за точно, ясно и недвусмислено посочване на нарушените правни норми, което рефлектира върху правото на защита на наказаното лице. По тези съображения, касационният състав споделя извода на СРС, че при съставяне на АУАН и издаване на НП са допуснати съществени процесуални нарушения, обуславящи отмяната на правораздавателния акт, какъвто е процесното наказателно постановление.

Като е достигнал до същите правни изводи, съставът на въззивния съд е постановил правилно решение. Касационната жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. От страна на процесуалния представител на ответника на касация е направено своевременно искане за присъждане на възнаграждение за процесуалното представителство при условията на чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА. В чл. 38, ал. 2 ЗА е предвидено, че в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноси, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение; съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати. В случая налице са предпоставките по чл. 38, ал. 2 ЗА и на адвоката, оказал безплатна правна помощ, следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размера, определен в наредбата по чл. 36, ал. 2 ЗА. Приложима за случая е разпоредбата на чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, поради което Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ следва да бъде осъдена да заплати на адв. А. К. сума в размер на 300 лв.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, X. касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20219409 от 06.12.2021 г., постановено по НАХД № 1073/2021 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 134 състав.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ да заплати на адв. А. К. сума в размер на 300 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.